

IN MEMORIAM NICU DURET

Ana Alina Ionescu Dumitrache¹

Născut în aceeași zi cu marele poet Mihai Eminescu, 15 ianuarie, avocat și cadru didactic la Facultatea de Drept a Universității „Danubius”, Nicu DURET rămâne în memoria colegilor săi o prezență vie, mereu dispusă să sprijine activitățile Departamentului de Drept Public și Drept Privat. Studenții îi iubeau și îl respectau. Era unul dintre profesorii care avea zeci de solicitări de îndrumare a lucrărilor de licență și de disertație. Și când simțea că nu mai poate, mai putea puțin. Întotdeauna.

Mereu acolo, aproape de colegi și de studenți, Nicu DURET ne încânta cu tot felul de aspecte controversate din practica sa avocațială. Se frământa cu pasiune să găsească soluțiile favorabile în diferitele spețe cu care se confrunta în cariera sa de avocat.

Studenții veneau cu multă plăcere la orele de curs și de seminar pentru că știau că orice aspect din teoria abstractă are, pentru domnul profesor, un exemplu viu din practica avocațială.

Se remarcă prin stilul proaspăt, prin felul său cald, prin capacitatea uluitoare de a se adapta oricărei sarcini.

O torță care a ars cu putere până la final. Care ne-a lăsat acum într-un întuneric în care încă mai simțim căldura flăcării sale. Era de notorietate faptul că suferea de anumite afecțiuni ale sănătății și, firește anilor săi, nu mulți dar suficienți cât să strângă o vastă experiență și să devină mentor. Simțeam că nu vrea să fie protejat sau evitat atunci când este de muncă la nivelul facultății.

Știm că ne-ați iubit și veți rămâne veșnic în inimile noastre!

Dumnezeu să vă odihnească în pace!

---

¹ Lector universitar doctor.

IN MEMORIAM NICU DURET

George Lateș¹

O inimă mare dintr-un om masiv și impozant a încetat să mai bată, îndoliind nu doar familia ci și întreaga comunitate din Danubius. Regretăm trecerea la cele veșnice a creștinului cu suflet mare, ne rugăm pentru iertarea păcatelor sale câte le va fi avut, și îl pomenim prin cuvânt și gânduri pioase, căci a lăsat în urmă amintirea unui om generos și corect cu sine și cu alții. L-o fi ajutat la aceasta și formația sa militară, dar și prea plinul inimii de la care i s-a și tras sfârșitul intempestiv.

Ni s-au intersectat destinele de vreo treizeci de ani, din vremea când încă veghea la serviciul pașapoarte; și-o fi pregătit probabil un pașaport valabil pentru lumea de apoi. L-am reîntâlnit peste ani pe culoarele Universității „Danubius” mai cărunt decât îl știam, dar cu o energie debordantă pentru noua postură de dascăl la științe juridice. Nu s-a mulțumit cu atât, ci a îmbrăcat și roba de avocat pledant pentru procese judecate în toată țara. Nu s-a plâns niciodată de tot acest efort deloc ușor de dus, ci doar a deplâns dispariția prematură a soției și, recent pe cea a fratelui mai mare, trecut și el la cele veșnice în condiții dramatice.

Soarta ne-a prilejuit o ultimă întâlnire, cu omul viu Nicu Duret, cu trei zile înainte ca inima-i să se oprească. Eram amândoi în fața biroului de relații publice și ne-am focalizat atenția pe mirobolanta geantă neagră de care era nemulțumit că e prea grea și că niciodată nu găsește în ea ceea ce caută. Am glumit pe seama ei, spunându-i că seamănă cu o geantă de popă, special făcută ca să încapă în ea și cărțile prohodului și epitrahirul, dar și colacul, și găina cu care preotul pleacă acasă după ce și-a făcut datoria rugăciunii și pomenirii celui înveșnicit. Nicio clipă nu ne-a trecut prin gând că a fost premonitoare toată această discuție, aparent șugubeață. Acum, când omul s-a reîntors în țărână, sufletul său se pregătește de judecata primară.

Imaginea ultimă a omului îmbrăcat în negru, cu părul cănit și cu proteica geantă neagră, ne tulbură mai mult ca oricând liniștea gândului pios. După ce l-am pomenit cu evlavie prin formula sacrosantă „Dumnezeu să-l ierte!”, rostim de acum una și mai tulburătoare: „Dumnezeu să-l odihnească în pace!”

---

¹ Conferențiar universitar doctor.

